

og Ministeriet har ikke i et eneste Tilfælde fundet en Dispensation begrundet. Det har altsaa ikke været nødvendigt at give en eneste Dispensation fra Henstandsbestemmelsen. Men Loven giver tillige Adgang for Ministeriet til at forhøje Renten, for at Kreditor ikke skal lide Tab ved den Henstand, der er givet. Der er ogsaa indkommet nogle faa Andragender om en saadan Dispensation, og i et eneste Tilfælde har Ministeriet fundet det vel begrundet at sætte Renten op fra 4 til 4½ pCt.; kun i et eneste Tilfælde har det været nødvendigt at imødekomme Kreditor paa dette Omraade. Jeg tror derfor, at Lovens Varighed uden Skade for Kreditor kan forlænges et Aar, og der er al Grund til at tro, at det for Debitor i mange Tilfælde vil være af stor Vigtighed. Jeg skal derfor herved have den Ære for det høje Ting at foreslaa, at denne Lov forlænges til at gælde til 31. December 1916.

Formanden: Derefter har Finansministeren Ordet for at fremsætte det i Dag anmeldte Lovforslag vedrørende Finansministeriet.

Finansministeren (Brandes): Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte Forslag til Lov om en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld og om Ændring i Lov om Ejendomsskyld Nr. 103 af 15. Maj 1903. Som ærede Medlemmer i Forvejen vil vide, skyldes Fremsættelsen af dette Lovforslag den Forhandling, der fandt Sted under Finanslovens første Behandling. Jeg tillod mig da at rette en Forespørgsel til de forskellige Partier om, hvorvidt man kunde give sin Tilslutning til et Forslag om en Vurdering til Ejendomsskyld i 1916 i Stedet for den i Loven fastsatte Vurdering, der først skal finde Sted i 1919, hvorvidt man altsaa vilde fremskynde Tidspunktet for en saadan Vurdering og dertil føje, saaledes som det en Gang var blevet vedtaget af det høje Ting, en almindelig Jordvurdering. Man gav fra alle Sider sin Tilslutning dertil, idet man var enig om, at Øjeblikket nu kunde være til at foretage en saadan Nyvurdering til Ejendomsskyld. Man havde allerede i Efteraaret 1913 vedtaget det i dette høje Ting, men Landstinget gjorde

den Gang saa mange Indvendinger mod det i Folketinget vedtagne Lovforslag, at Sagen strandede. Nu gav altsaa Partierne deres Tilslutning dertil, men den ærede Ordfører for Partiet Venstre betingede i alt Fald væsentligt sin Tilslutning til et saadant Forslag deraf, at Forslaget fremkom indenfor den Ramme, som det i 1913 i Folketinget vedtagne Forslag angav. Jeg har derfor ved Udarbejdelsen af dette Forslag holdt mig indenfor det den Gang vedtagne Forslags Ramme, dog med nogle Ændringer, som jeg straks skal berøre. Jeg mener herigennem at have, saa vidt det er menneskelig muligt, sikret Forslagets Gennemførelse i den høje Rigsdag.

§ 1 gaar ud paa, at der afholdes en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld i 1916, og at denne lægges til Grund for Skyldens Beregning fra 1. Juli 1916. Dernæst indføres der i næste Stykke en Bestemmelse om Jordvurdering, affattet paa samme Maade som i det nylig omtalte Forslag af 1913, altsaa en Vurdering, hvorved Vurderingsraadene særskilt fastsætter, hvad Jorden kan antages at være værd i ubebygget Stand under Hensyn til Beskaffenhed og Beliggenhed og til en i økonomisk Henseende god Anvendelse. Det var Affattelsen af Jordvurderingsprincippet og Fremgangsmaaden, om jeg maa udtrykke mig saaledes, som Folketinget vedtog den for 2 Aar siden. Dog maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg har udeladt et enkelt Ord, som Folketinget den Gang vedtog, det er Ordet „Jordstykkets“. Som Lovforslaget foreligger vedtaget af Folketinget, staar der: „under Hensyn til Jordstykkets Beskaffenhed og Beliggenhed“. Nu er denne Anvendelse af Ordet der sprogligt set vel ikke forsvarlig eller berettiget, for der har ikke i Forvejen været Tale om noget Jordstykke. Der har været Tale om „Jorden“ i Almindelighed, og det er noget tvivlsomt, om man saa paa godt Dansk kunde sætte: „Jordstykkets Beskaffenhed og Beliggenhed“. Men hvis man ved Indføjelsen af dette Ord har ment, at det var hvert enkelt Jordstykke, der skulde vurderes, saa at hver Ejendom skulde, om jeg saa maa sige, udstykes i en Mængde Jordstykker, som hver for sig skulde vurderes, var man kommet udenfor det, der i Virkeligheden